

[Hans Nielsen.]

Tvede er meget mindre krigslysten end sin unge Meningsfælle i dette Ting. Han siger:

„Vil den siddende Regering have et udbytterigt Resultat af sin Styrelse, maa den regne med den gældende Forfatning og respektere denne“.

— Ja, det er selvfølgelig; den nuværende Regering vil selvfølgelig ogsaa regne med den gældende Forfatning og vil ogsaa respektere denne, hvilket jo ikke forhindrer, at den kan have Ønsker om, at afskaffe Landstinget. Man ser, at det er straks en anden Tone, som bliver anslaaet af det konservative Partis ærede Formand i det andet høje Ting.

Men jeg maa præsentere en anden Udtalelse for det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, en meget frisk Udtalelse, der er fremsat fra samme Sted, hvor jeg nu staar, og som blev fremsat i Fjor ved Finanslovens første Behandling af Hr. Postmester Hagbart Berg, der den Gang var Ordfører for Venstre. Hvad han udtalte om dette Spørgsmaal, findes i Folketingstidenden Sp. 70, og jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse læse det op, fordi det er en meget interessant Udtalelse. Han sagde:

„Vi har fremdeles den samme Opfattelse, forfatningsmæssigt set, af Forholdet mellem Folketing og Landsting. Vi er klare over, at Folketinget, som det altid har været Tilfældet, har den overvejende Indflydelse og skal have den overvejende Indflydelse paa vore finansielle Forhold, hvilket jo ogsaa fremgaar af selve Finanslovbehandlingen. Vi er ogsaa paa det rene med, at i det lange Løb kan og skal Landstinget heller ikke modsætte sig den Lovgivning, der kommer fra Folketinget. Udfaldet af de forskellige Folketingsvalg maa i Længden blive det afgørende for, i hvilken Retning Udviklingen af det politiske Arbejde skal gaa.“

Jeg maa jo sige, at denne Udtalelse af Venstres tidligere Ordfører her i Salen er baade klar og letforstaaelig. Han siger for det første, at Folketinget skal have den afgørende Indflydelse i finansiell Henseende. Han siger for det andet, at det er Landstingets Pligt at bøje sig for Folketinget i den almindelige Politik. Og han siger for det tredje, at Folketingsvalgene maa være afgørende for den politiske Retning, som skal følges her i Landet. Det er klare og forstandige Ord, som Hr. Hagbart Berg udtalte for et Aar siden her fra denne Plads, da Venstre havde Regeringen og Magten

her i Landet. Og nu maa jeg dog tro, at disse Ord maa staa ved Magt fremdeles, uden Hensyn til om Venstre er Regeringsparti eller ikke er Regeringsparti. Og fordi jeg tror, at disse Ord bunder dybere end de Ord, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal udtalte i Odense, tror jeg paa, at den Visnepolitik, som er bebudet fra konservativ Side, ikke har store Muligheder.

Jeg tvivler ogsaa af andre Grunde om, at denne Visnepolitik har store Muligheder. Det er, fordi Landstinget ved tidligere Lejligheder i vanskelige Situationer har vist klogt Maadehold. Lad os se paa Perioden fra 1895 til 1901. I 1895 sejrede J. C. Christensen, og han mødte her i Rigsdagen med 58 Medlemmer af sit Parti. Men i Landstinget havde han kun en meget ringe Tilslutning til sine Anskuelser; dér sad et rent Højreflertal, som var i Stand til at forhindre Vedtagelsen af et hvilket som helst Forslag, der var vedtaget her i Folketinget. Men hvorledes benyttede nu det konservative Parti, det rene Højre, den Gang sin Magt oppe i Landstinget? Ja, i 1895 var Militærgifterne 19 700 000 Kr.; og Hr. J. C. Christensen erklærede paa Trods af det mægtige Flertal oppe i Landstinget, at disse uproduktive Udgifter skulde bringes ned; ja, han gik meget videre, idet han endogsaa direkte opponerede imod de Konservatives hele Syn paa Militærvæsenet og udtalte den 17. Januar 1899 her i Folketinget:

„Endnu høres der fra flere Sider, og navnlig fra Højres Side, saadanne Udtalelser som, at vi maa dog kunne indrette os saaledes, at vi kunne værne vor Neutralitet. . . . Jeg tror, at der her er noget, som Højre maa se paa paa en anden Maade, inden vi komme til en sund Opfattelse af vort Lands hele Stilling. Vi kunne nemlig ikke værne vor Neutralitet, og vi maa gøre os klart, at det ikke kan nytte, at vi ville gøre det, vi maa ikke bilde os noget saadant ind. . . . Nej, hvad vi kunne gøre og ogsaa bør gøre, er, at vi have vore Sager saaledes indrettede, at vi maa kunne konstatere vor Neutralitet, at vi alvorligt maa kunne konstatere det Retsbrud, som finder Sted, naar en fremmed Magt krænker vor Neutralitet. I øvrigt er der intet andet for os som et lille Land at gøre end at appellere til de øvrige Magter, som dog til syvenden og sidst ikke kan staa sig ved, at Uretten skal gaa for Ret overfor et lille Land.“

Det var disse meget udfordrende Udtalelser, som J. C. Christensen fremsatte her i Rigsdagen i 1897. Jeg siger, det var en meget brutal Udfordring til det rene Højreparti